

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 168/2020
28.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник мр Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог „IGB Automotive Comp” ДОО Инђија, чији је пуномоћник Милутин Сретеновић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3516/19 од 14.10.2019. године, у седници већа одржаној 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3516/19 од 14.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 28/18 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог бр. ...-...-... од 13.12.2017. године, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.250,00 динара. Ставом трећим изреке, у преосталом делу, захтев туженог за накнаду трошкова поступка за износ од још 18.000,00 динара је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3516/19 од 14.10.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 28/18 од 04.06.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију из свих разлога прописаних чланом 407. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни

друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту „...“ у Сектору „...“ на основу уговора о раду од 24.12.2015. године. Оспореним решењем туженог од 13.12.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду са пратећим анексима због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена код послодавца и укидања радног места на које је био распоређен, уз исплату отпремнине.

У циљу унапређења организације рада, тужени је са матичном компанијом дана 30.10.2017. године донео Одлуку да у периоду од 01.11.2017. године до 01.02.2018. године неће бити нових запошљавања у појединим секторима (производни, помоћни, магацин, одржавање, алатница), јер су сва радна места у овим секторима била попуњена неопходним бројем извршилаца и по тој одлуци тужени није запослио ниједно лице. На основу извештаја и анализе радног учинка од 01.12.2017. године, донета је нова Одлука дана 04.12.2017. године о укидању радног места „...“ у два сектора код туженог и донет Правилник о организацији и систематизацији послова дана 13.12.2017. године, а истог дана је донета Одлука о проглашењу технолошких вишкова запослених на радним местима Самостални синдикат се сагласио са Одлуком од 04.12.2017. године и изменом Правилника, а запослени су били упознати са њиховом садржином. Тужени је на дан 01.11.2017. године имао укупно 2303 запослена од којих су 22 запослена на радном месту ... проглашена за технолошки вишак.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

По оцени ревизијског суда, настао је отказни разлог из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, будући да је у периоду који је претходио доношењу оспореног решења, тужени извршио анализу свог пословања и да је доношењем Одлуке о укидању радног места ... од 04.12.2017. године и изменом Правилника о организацији и систематизацији радних места од 13.12.2017. године, уз сагласност синдиката и јавно, оправдао потребу за новом организацијом рада, као и разлоге за укидање радног места тужиоца, у ситуацији када није био дужан да донесе програм решавања вишка запослених, сагласно чл.153 – 155. Закона о раду.

Нису основани наводи ревизије који се свде на то да је тужени злоупотребио права послодавца, с`обзиром да укидањем радног места није престала потреба за радом тужиоца, јер је могао бити распоређен на друго радно место. Међутим, у овом случају послови укинутаг радног места пренети су сектору производње, што је код увођења технолошких, економских и организационих промена дозвољено и спада у домен одлучивања послодавца Такође, тужени није повредио забрану новог запошљавање у

року од шест месеци из члана 182. став 1. Закона о раду, јер није запослио друго лице на истим пословима, а није било слободних непопуњених радних места на које је тужилац могао бити распоређен, јер је утврђено да су сва радна места у производњи на која су пренети послови ..., била попуњена.

Имајући у виду да је Одлука о укидању радног места ... претходила доношењу новог Правилника о организацији и системизацији радних места и да је наведена Одлука саставни део Правилника, као и начин њиховог доношења (јавно, у сарадњи са синдикатом), чињеница да је решење о отказу уговора о раду донето пре ступања на снагу Правилника, у овом случају није од утицаја на законитост отказног поступка, па су неосновани супротни наводи ревизије.

С`обзиром да су разлози за отказ уговора о раду тужиоцу оправдани, а решење донето у законом пописаној процедури, правилно је одбијен тужбени захтев за његов поништај, па тужени није у обавези да тужиоца врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић